

1881—1882.

Μπάμ! μπούμ! καλῶς τ' ὀγδόντα δυό, ποῦ ἔρχεται τρε-
[χάτο!

Καινούργε χρόνε, σκόρπα μας ἀμέτρητα καλά,
κάθε σακκουῖλι ἀδεικνὸ ἄς εὐρεθῆ γεμάτο,
καὶ τὸ χρυσάφι σὰν νερὸ ἐμπρὸς μας ἄς κυλᾷ.
Παντοῦ τὸν πλοῦτο ἄφθονο τὸ χέρι σου ἄς χύνῃ,
ποῦ νὰ μὴν ἦναι πιά κανεὶς φτωχὸς ἴσθ' Ῥωμηροσύνη.

Ὅλοι ἄς γίνουν ἕξαφνα μὲς ἴσθ' Ἑλλάδα Κροῖσοι,
ἔλοι ἄς στήσουνε ἕψηλά παλάτια ἴσθ' Ἀθήνα,
νὰ μὴ δουλεύῃ πιά κανεὶς, νὰ ἦναι ὅλοι ἴσοι,
καὶ ὅλοι νὰ ψοφήσουνε μιὰ μέρα ἀπ' τὴν πείνα.
Κανέννας δούλος, ὅλοι μας ἀφένταις μὲ ἀμάξια,
μέσα ἴσθ' ἡ γούναϊς τῆς βαρεικῆς καὶ μέσα ἴσθ' μετὰξια.

Μπάμ! μπούμ! καλῶς τ' ὀγδόντα δυό, μακρυὰ τ' ὀγδόν-
[τα ἕνα,

ἄς πᾶν εἰς τὸ διάβολο καὶ ἀκόμη παρεκεῖ,
αὐτὸ, αὐτὸ μᾶς ἔκαμε νὰ τᾶχουμε χαμένα,
καὶ ἠθέλαμε νὰ γίνουμε καὶ ἐμεῖς πολεμικοί.
Ὅγδόντα ἕνα, ἄφες μας, ὄξ' ἀπὸ ἴδω γκρεμίσου,
καὶ πάρε καὶ τὸν πόλεμο καὶ ὅλα τὰ Κρουπ μαζί σου.

Ἐμεῖς δὲν θέλουμε σπαθιά, τουφέκια, καὶ κανόνια,
ἂν ἦταν ὅλα ξύλινα, θὰ ἦσαν πιά καλὰ
καὶ ἂν ὁ Παράσχος κελαιδῆ τσαπράζια καὶ μιλιόνια,
μὰ ὁ Ῥωμηρὸς ἀξένοιαστος ἴσθ' ὅσον πόλεμο γελᾷ.
Ἐνα κανόνι μοναχὰ γιὰ τῆς παράταις δὲς μας,
καὶ ὅλα τᾶλλα πάρε τα καὶ φύγε ἀπ' ἐμπρὸς μας.

Μπάμ! μπούμ! καλῶς τ' ὀγδόντα δυό, τὸν χρόνο τῆς Εἰ-
[ρήνης,

καλῶς το τὸ ὀγδόντα δυό μὲ τὰ καινούργια μέρη,
καλῶς τὸν χρόνο τῆς ζωῆς, τὸν χρόνο τῆς γαλήνης,
ποῦ καὶ βουλή μὲ Μπέηδες ἀκόμη θὰ μᾶς φέρῃ.
Ἐπιστρατεία, πόλεμο, κανεὶς ἄς μὴ φοβᾶται,
μόνο μὲ τύφο εἰμπορεῖ ἴσθ' ὁ διάβολο νὰ πᾶτε.

Σεῖς τοῦ ἐνδόξου μας στρατοῦ ἀφράτα παλληκάρια,
χαρῆτε τὰ σπιρουνία σας καὶ τὰ χρυσὰ γαλόνια, . .
Δὲν ἔχουμε πιά πόλεμο, ταξείδια γιὰ μουλάρια,
παραγγελιαῖς γιὰ Μπούμπουλη τορπίλλαις καὶ κανόνια.
Καθέννας τὸ μουστάκι του ἀσίικια ἄς στρήφῃ,
καὶ τὰ σπιρουνία τρίζωντας ἄς τρέχῃ ναῦρη νύφη.

Μᾶς φθάνουν ὅσοι πόλεμοι ἐκάμαμε ὡς τώρα . . .
καὶ μήπως δίχως πόλεμο ἐμείναμε χρονιά;
πολὸς εἶν' αὐτὸς, ποῦ ἀπὸ μᾶς δὲν ἔφαγε σπαλιόρα;

πολὸ χῶμα δὲν ἔματώσαμε, πολὸ βράχο, πολὸ γωνιά;
Τὸ χρέος μας τὸ ἔκαμαμε καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
λοιπὸν εἰρήνη τώρα πιά, χορὸς, σκλόνη, πιάνο.

Μπάμ! μπούμ! παράταις καὶ χαραῖς! . . μακρυὰ τ'
[ὀγδόντα ἕνα!

Σὲ χαιρετῶ, ὀγδόντα δυό, καὶ ἡ μούρη μου γελᾷ,
καὶ ἕνα δῶρο σοῦ ζητῶ γιὰ ὅλους καὶ γιὰ μένα,
νὰ βάλλῃς μὲς ἴσθ' ἀχύρινα κεφάλια μας μυαλά.
Ἄν τέτοιο μόνο μπωναμᾶ εἰς τοὺς Ῥωμηροὺς χαρίσης,
παντοτεινὴ ἐνθύμησι ὀπίσω σου θ' ἀφήσης.

Ἄλγιο μυαλὸ, ὀγδόντα δυό, καὶ ὄχι τίποτ' ἄλλο,
αὐτὸ εἶν' ὁ καλλίτερος ἀπ' ὅλους μπωναμᾶς,
Ἄλγιο μυαλὸ, γονατιστὸς, Ἄη Βασίλη, ψάλλω,
Ἄλγιο μυαλὸ γιὰ τὸ θεὸ καὶ ἴσθ' τοὺς τρελλοὺς ἐμᾶς.
Ἄλγιο μυαλὸ γιὰ μπωναμᾶ καὶ ἐλεημοσύνη,
πάρτε ἀπ' ἄλλους μιὰ σταλιά καὶ γιὰ τὴ Ῥωμηροσύνη.

Ἄλλοῦ πηγαίνει μπόλικο, καὶ ἐδῶ δὲν εἶναι δράμι,
ὅλο τοῦ κόσμου τὸ μυαλὸ σ' ἐμᾶς, θεέ μου, δὲς το . .
Ποιὸς χρόνος τέτοιο μπωναμᾶ καὶ ἴσθ' τοὺς Ῥωμηροὺς θᾶ
[κάμη;

Ἄν ἦναι τὸ ὀγδόντα δυό, καλῶς το καὶ καλῶς το.
Μὰ καὶ ἴσθ' ὀγδόντα δυό θαρρῶ ἡ τρέλλα θὰ μᾶς τρώῃ,
καὶ ὁ Κουμουνοῦρος θὰ μετρᾷ τὸ νέο κομπολόι.

Εἰρημία.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΤ' ΕΤΟΣ.

Θέλετε νὰ κάμετε τὸ χρησιμότερον δῶρον διὰ μικρὰ
μέχρις ἡλικίας 15 ἐτῶν; Λάβετε φράγκα 2 ἢ ἂν κατοι-
κῆτε εἰς τὸ ἐξωτερικὸν 3, γράψατε μίαν ἐπιστολήν, ἢ
πορευθῆτε ὁ ἴδιος εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 25 οἰκίαν τῆς ὁδοῦ
Εὐαγγελιστρίας ἀπέναντι τῆς Ῥόμβης, δόσατε ἢ πέμ-
ψατε ἐκεῖ τὰ 2 ἢ 3 φράγκα σας καὶ ἐγγράψατε τὸν μι-
κρὸν ἢ τὴν μικρὰν σας συνδρομητὴν εἰς τὴν **Διάπλασιν**
τῶν Παίδων, περιοδικὸν μετὰ εἰκονογραφιῶν ἐκδιδόν-
μενον κατὰ μῆνα, καὶ εἰσερχόμενον σήμερον εἰς τὸ Δ'.
ἔτος του.

Οὕτω ἀντὶ νὰ χαρίσητε ἅπαξ ἕν δῶρον θὰ χαρίζητε
κατὰ μῆνα χρησιμότατον καὶ τερπνότατον ἀνάγνωσμα
ἔχον ἤδη ἀξίαν φιλολογικὴν καὶ διὰ τοὺς μεγάλους ἀ-
κόμη, ὡς μορφῶσαν εἶδος φιλολογίας λίαν μέχρι τοῦδε
παρ' ἡμῖν παραμεληθὲν φιλολογίαν παιδικὴν καθαρῶς
Ἑλληνικὴν.

Θέλετε τὸ δῶρόν σας νὰ ἦναι πλουσιώτερον; Ἀγορά-
σατε καὶ τοὺς τόμους τῶν προηγουμένων ἐτῶν χαρτοδε-
μένους ἢ χρυσοδεμένους. Προσθέσατε ἂν θέλετε καὶ τὰς
Παιδικὰς σελίδας τὸ τρυφερώτατον καὶ ὠραιότατον
παιδικὸν βιβλίον, καὶ οὕτω θὰ ἔχετε τὸ χρησιμότερον δῶ-
ρον δι' ὅλους τοὺς εὐνοουμένους σας μικροὺς.